

ret til at oppebære fuld erstatning, bortfalder eller reduceres kraftigt, samtidig med at tjenestemanden overgår fra lønindtægt til pension. Den forhandlingsberettigede tjenestemandsoverorganisation, Statstjenestemændenes Centralorganisation I (COI) har da også over for socialministeriet rejst spørgsmål om en ændring af lovbestemmelsen.

Om bestemmelsens betydning i praksis kan oplyses følgende:

For tiden er ca. 50 pensionerede tjenestemænd og ligestillede helt eller delvis afskåret fra at oppebære erstatningen på grund af den tillagte pension fra deres tjenestemandstilling, og det kan anslås, at antallet af personer, der vil blive berørt af bestemmelsen, vil stige noget i de kommende år.

For personer, der oppebærer pension fra det offentlige efter de før 1. april 1958 gældende regler, antages det, at $\frac{5}{12}$ af grundpensionen er tilvejebragt for eget pensionsbidrag, $\frac{7}{12}$ af grundpensionen og hele pristalstillægget, der antages at være tilvejebragt af offentlige midler, skal således gå fra i erstatningen. Efter de nye pensionsregler ydes et væsentligt højere eget pensionsbidrag, og for personer, der oppebærer pension efter disse regler, antages det, at $\frac{4}{11}$ af hele pensionsydelsen er tilvejebragt ved eget bidrag, således at $\frac{7}{11}$ af pensionen, som antages at være tilvejebragt af offentlige midler, skal gå fra i erstatningen.

Virkningen af bestemmelsen kan i øvrigt belyses ved følgende eksempler:

1. En tjenestemand blev i 1959 afskediget på grund af alder med ordinær pension efter de før 1958 gældende pensionsregler. Efter pensioneringen blev tilfældet henført under erstatningsloven, og invaliditetsgraden blev fastsat til 75 pct. Tjenestemandspensionen udgør pr. 1. oktober 1965 18.006,69 kr. årlig. Fuld invaliditetsrente efter erstatningsloven ville udgøre 18.179,76 kr. årlig, men renten nedsættes til 1.783,32 kr. årlig.

2. En tjenestemand fik i 1960 tillagt en renteerstatning efter en invaliditetsgrad på 25 pct. I 1963 blev han afskediget med pension på grund af alder. Indtil pensioneringen oppebar han erstatningen, som pr. 1. april 1963 udgjorde 4.516,80 kr. årlig. Renten bortfaldt ved pensioneringen. Tjenestemandspensionen udgør pr. 1. oktober 1965 18.183,96 kr. årlig. Fuld invaliditetsrente efter erstatningsloven ville udgøre 6.060,12 kr. årlig, men renten falder helt bort, da den ikke overstiger de $\frac{7}{11}$ af pensionen, som antages at være tilvejebragt ved offentlige midler.

3. En tjenestemand fik i 1959 tillagt en erstatning efter en invaliditetsgrad på 15 pct. Da erstatninger for invaliditeter under 25 pct. efter fast praksis om-

sættes til et kapitalbeløb, fik han i 1959 udbetalt en kapitalerstatning på 14.580 kr. Den skete udbetaling berøres ikke af, at han i 1963 blev afskediget med pension på grund af alder.

4. En tjenestemand blev i 1963 afskediget med pension. I 1964 blev der truffet afgørelse om, at han — bortset fra bestemmelsen i erstatningslovens § 24, stk. 2, — ville være berettiget til en erstatning efter en invaliditetsgrad på 15 pct. Efter sædvanlig praksis ville erstatningen være blevet udbetalt i form af et kapitalbeløb, men erstatningen faldt bort, da den beregnede årlige rente ikke oversteg $\frac{7}{11}$ af pensionen, jfr. nr. 2.

Forslaget tilsigter, at den skadelidte i alle tilfælde skal være sikret en begrænset invaliditetserstatning også efter pensioneringen. Begrundelsen herfor er den, at invaliditetserstatningen rent faktisk ikke alene tjener til at kompensere indtægtstab, men også kompenserer de ulemper og de eventuelle positive udgifter, der står i forbindelse med invaliditeten. Disse ulemper og udgifter ophører ikke ved overgangen til pension. Hertil kommer, at invaliditeten kan have bevirket, at tjenestemanden ikke er avanceret til en højere stilling, således som han ellers ville have haft mulighed for. I så fald bevirker invaliditeten, at alderspensionen bliver lavere, end den ellers ville have været.

Det foreslås derfor, at der i invaliditetstilfælde, hvor skadelidte er afskediget med pension, og invaliditetsgraden er fastsat til fra 5 pct. til og med 25 pct., ikke finder reduktion sted af erstatningen som følge af pensioneringen. For invaliditeter på mere end 25 pct. foreslås bestemmelserne i lovens § 24, stk. 2, fortsat bragt i anvendelse dog således, at der under alle forhold mindst tillægges skadelidte en renteerstatning svarende til en invaliditet på 25 pct.

Efter de gældende sats beregnes invaliditetserstatning efter en årsløn på højst 30.300 kr., og den højeste erstatning ved 100 pct. invaliditet udgør 24.240 kr. årlig. De pågældende tjenestemandspensionister, for hvem invaliditetsgraden er fastsat til 25 pct. eller derover, vil således efter forslaget normalt være sikret en årlig rente på for tiden ca. 6.000 kr. udover pensionen. Til tjenestemandspensionister, for hvem invaliditetsgraden er fastsat til fra 5 pct. og indtil 25 pct., vil invaliditetserstatningen normalt blive ydet i form af en kapitalerstatning, som vil blive beregnet efter lovens almindelige regler uden hensyn til pensionen.

Det foreslås, at ændringen har virkning fra 1. april 1966, således at de forhøjede erstatninger, der er en følge af forslaget, løber fra denne dag, såfremt der allerede tidligere er truffet afgørelse om, at tilskade-